

M E S E D É L U T Á N

A madarak és fák védelméről, természetszeretetről

Az áldott napsugár ...

Közeledik már a tavasz. Egyre több lesz és melengetőbb az áldott napsugár. Gyerekek, ismeritek igazán a napsugarat?

Amikor elvonulnak az esőfelhők és megreped az ég fényes kebele, végtelen jóságú szivéből a legtündöklőbb sugarak nyilaznak a földre. Az eső lemosta mindenről a föld porát és harmatának rengedező tengerszemecskéiben pajkosan nézegeti magát a kacagó napsugár. Bukfenceket vet rajta, mint a kacsák a tó vizében. Cigánykerekeket hány egyik csőpről a másikra és ha idelent megunja, felszökik a felhők közé, ahol bujócskát játszik testvéreivel. Olykor bizony, de megtréfálja őket, amikor kikutathatatlan rejtekutakra szökik ...

Az egyik pillanatban még az ég és föld között hintázó levél finoman fűrészelt széléről kémleli a madárdalos levegő forró lehellenének hullámzását, a másik óvatlan percben meg már belopózik a lombrengeteges éjszakába és ott ingerkedik a fészkenülő cinegefiókák mosolygó tekintetével. Aztán újra felszökken az égre szülőanyjához és kedveskedően kérdi: játszhatom-e még? És a Nap, ez az égi csoda, az e lángoló fenség, amely fényre csókol miriád világot, megrezzenti tüzes pilláit, amelyre a sugár-gyermeke rátelepedett és jóságos akarattal röpíti vissza a földre, legkedvesebb játszóterére. De erősen ráparancsol, hogy alkonyatkor visszatérjen, mert akkor meg majd a csillagokra kell ellátogatnia. És a napsugárka, szívárványos jókedvében, ó, mi mindent visz végbe idelenn, mi közöttünk! ...

Felkutatja a virágokat és színes kenőcsökkel festegeti be szirmaikat. Vékony aranyszálakat köt a földben lustálkodó gyíkok és bogarak lábacskaíra és kihuzza őket a sütkérező mezőkre. Befuródik a magvakba és kibontogatja szárnyaikat, kicsi bundáikat. Aztán csirába szökteti őket és megállás nélkül huzza-vonja a magasba, amíg óriástermetű fákká nem serdülnek. Ráebbenti üdvözlő mosolyát a bogarak hátára, emberszemek bogarára, kitaruló ablakok szemére, pillangók szárnyaira csak azért, hogy megszedüljenek tőle. Féltelegenkedvű kicsi jószág! Utjának nincs gátja, határa és amerre elmegy, mindenre rálehel az Élet ragyogó színt! ...

Felkutatja még a legmélyebbre buvó emberi szíveket is, hogy fekete éjszakájának a poklába belecsókolja a jóságot s

még a legmakacsabb koponyákba bebörtönzött agyvelők korlátotság-bilincseit is leszaggatja, hogy kifeszeljék belőlük az elplezett rejtelmek nyitjára rábukkanó értelem!...

Jó, szeretőszívű és okos lesz tőle a világ mindenütt, ahová betáncol a verőfényes mosoly, éltető napsugár!... A jó Isten mosolya...

Fecskék

Villásfarku kedves fecske,
Vártunk téged szívrepesve.
Csakhogy itt vagy újra már!
Rád a szemek vígan néznek,
Vár a puha, meleg fészek
S a zöldelő szép határ.

Mit adhatunk mi tenéked?
Csak kis fészek-menedéket,
Amott az eresz alatt.
Nincs itt tenger, pompás pálma,
Csak szívünk, mely hozzád száll ma,
S pár sovány bogár-falat.

Merre jártál? Messze Délen,
Hol minden fény a zord télen,
Hol nincsenek fellegek.
De visszahoz mégis szived,
S a kis árva, magyar sziget,
Ezt te mindig felleled.

Kedves fecskénk, maradj itten,
Erősíts meg a szent hitben;
Lesz még másképp valaha!
Ragyogja be álmainkat
Dalod, amely el-elringat,
Te, Istennek madara!

Feleki Sándor.

Mire tanít a föld?

Sokan azt mondják, semmire, hiszen a föld nem tud beszélni. Pedig dehogyan nem tud, kérdezzétek csak és értsetek meg a szavát.

Nézzétek csak: először is megtanít gondolkozni. Látjuk, milyen szép rendben folyik a földön minden. Mikor a hó elolvad s a tavaszi első napsugár enyhe melege végigcsókolja a völgyet és halmot, megjelenik az első virág. A bokor alján az első ibolya, a vizek mentén az első lilium. Megjelenik a villásfarku fecske is a ház eresze alatt. Visszajön a kelepelő, piros esőru, hosszú lábu gölya is, ez a mi kedves barátunk s kitatarozgatja ősszel elhagyott fészekét. Vidám lesz a határ a szántóvető emberek zajától, a madarak énekétől.

Azután elkövetkezik a nyár is. Lassankint aranyárgává lesz a kalász; enyhe szellő úgy libegteti, mint a tenger habjait, csakugy hullámozgatja belé. Zizeg, beszélget, mintha hívná az embert; arasatok le, készen vagyok, megértem. És a határ ismét megélnéül; jövő-menő emberek, szekerek zaja veri föl csendes, mélységes álmából. Megvillan a kasza a forró napsugár tüzében; megriadt fürjek pity-palattya hallatszik és a megrebbent pacsirta ég felé